

Disciplen

Disciplen er sattet lidt bagud for Jesus og de andre på vejen mod Simon den spedalskes hus, hvor de skal spise middag. Optaget af sine egne tanker sparker han til en bunke småsten, så støvet står op mod ham fra den tørre vej. Hans fødder i sandalerne er allerede grå af skidt, så det gør ikke den store forskel. For en gangs skyld er han alene.

Jesus er blevet mere og mere populær, og lige meget hvor de kommer frem, flokkes folk omkring dem. Disciplen kan se, hvordan folk bliver revet med af det, Jesus kan og er. De vil møde Jesus, de vil røre ved ham, de vil helt tæt på ham. Disciplen kan se, at de, der søger Jesus, har det på samme måde som han selv - de føler, at Jesus taler lige præcis til dem, når han kigger på dem med sit indtrængende blik. Det, han siger, er til alle, men også til hver enkelt af dem. Sådan føles det.

Jesus kan forlange det umulige af én: "Elsk jeres fjender," har han engang sagt, "bed for dem, der forfølger jer!" Det er umuligt. Men så alligevel: Jesus ser på en med det dér blik, som får en til at føle, at han ser alt det, man er og alt det, man har gjort. Han ser på én på en måde, så man forstår, at det er vigtigt, man er der. Og så føler man, at det umulige måske alligevel er muligt.

Men i de her dage sker der noget, noget nyt. Folk er ved at forstå, hvem Jesus er, og han er i stor fare. Det er de alle sammen, også de 12 disciple og alle dem, der har sluttet sig til dem. Snart vil de ikke være sammen mere, men må kæmpe og flygte. Måske vil de dø. Derfor er den sidste tid så dyrebar.

Stemningen er fortættet i Simon den spedalskes hus. Disciplen kan mærke det allerede, inden han baner sig vej mellem de forsamlede mænd ind i det lille rum, hvor Jesus og de andre disciple allerede sidder og ligger omkring bordet. Jesus sidder i dyb samtale med Simon den spedalske. Disciplen går ind mellem sine venner, der rykker sig lidt, så han kan lade sig dumpe ned mellem dem på en hynde. "Er der sket noget?" hvisker han til sidemanden. "Han har fortalt om de sidste tider," hvisker sidemanden betydningsfuldt, "om at vi må være forberedt." "Shh!" lyder det længere inde fra gruppen. "Følg nu med!" Disciplen læner sig nærmere ind mod bordet for at fange, hvad det er, Jesus siger.

Der opstår uro ved døren. "Gå nu væk," siger en af mændene og stiller sig midt i døråbningen. "Luk mig ind!" siger en kvinde bestemt. "Jeg skal se ham. Jeg har noget til ham her i krukken." "Lad være med at forstyrre!" Manden i døråbningen bliver stående, men lader sig alligevel puffe til, da kvinden beslutsomt trænger sig forbi ham. En irriteret mumlen breder sig mellem de forsamlede mænd, da kvinden træder ind med sin krukke i hænderne. Disciplen sukker opgivende – endnu én, som vil trænge sig på og have noget af Jesus. Hvordan skal de nogensinde kunne tale sammen bare deres gruppe, når fremmede hele tiden trænger sig på, og Jesus tilsyneladende ikke har noget imod det. Kvinden ser sig søgende om i lokalet, indtil hendes blik

finder Jesus, som er holdt op med at tale og nu roligt betragter hende. Langsomt baner hun sig vej hen til ham, og et hulk undslipper hende, da hun når frem og forsigtigt rækker ud for at røre hans hoved. Med tårerne løbende ned ad kinderne lader hun sin krukkes indhold løbe ned i håret på ham. Der bliver helt stille i huset. Alles øjne hviler på den grædende kvinde og Jesus.

Et brag lyder, da Simon den spedalske pludselig slår en hånd i bordet. ”Nardusolie!” råber han. ”Det er nardusolie, hun hælder ud!” Det giver et sæt i disciplen.

Nardusolie! Det er for meget! Er hun klar over, hvor meget den olie er værd? Det er jo vanvittigt at hælde den ud på den måde! Et øjeblik hviler hans tanker på de penge, han selv skylder. Hvis han havde fået bare lidt af den olie, ville alle hans problemer være klaret i en håndvending. Men der står den tåbelige kvinde og smider penge direkte ud af vinduet, eller i håret på Jesus, uden tanke på den gavn, de kunne have gjort. Det er for meget.

”Det er simpelthen for meget!” råber han og mærker på den vrede mumlen og udråbene omkring sig, at de andre disciple er enige. ”Hvad forestiller du dig?” råber han og rejser sig op. ”Forestiller du dig, at du kan komme her, og Jesus bare skal sidde og klappe i hænderne over, at du hælder penge ud på den måde.” Disciplen ser sig omkring, flere af de andre har også rejst sig. ”Er du klar over, hvad vi kunne have gjort med de penge. Vi kunne have hjulpet så mange fattige,” råber han. Det føles godt med de andres medhold. ”Du burde skamme dig!”.

Kvinden er faldet på knæ og sidder helt stille og holder om sig selv. Fatter hun ikke, at hun forstyrrer? ”Forsvind!” råber disciplen og begynder at trænge sig vej for at nå hen til hende. Han er næsten fremme, da en stærk krop pludselig spærrer vejen.

Disciplen kigger op og møder Jesus’ faste blik.

”Lad hende være!” siger Jesus langsomt og holder disciplens øjne fast længe, før han løfter blikket og ser ud over forsamlingen. ”Hvorfor generer I hende, når hun har gjort noget godt for mig?”

”De fattige har I altid hos jer, dem kan I hjælpe når som helst. Men mig bliver I ikke ved med at have. Kvinden gjorde det bedste, hun kunne, og ved at hælde olie ud over mit hoved har hun gjort mig klar til at blive begravet.” Jesus’ blik søger tilbage, og koldsveden pibler frem i nakken på disciplen, som søger ned i gulvet med øjnene, da Jesus igen ser på ham og fortsætter sin formaning: ”I skal være klar over, at uanset hvor i verden budskabet om mig bliver fortalt, vil man også fortælle om det, hun har gjort og huske hende.”

Disciplen mærker, hvordan hans ansigt prikker og gløder, og øjnene begynder at svie. Han ved, at han må ud og væk.

Han må ud og væk NU!

To dage senere

Peter ser sig omkring og mærker spændingen boble i kroppen. Nu er de her alle tretten, Jesus og hans tætteste venner, hans disciple, samlet om påskemåltidet. Matthæus sidder over for Peter. Fordybet i sine egne tanker piller han i bordkanten, men kigger op og smiler, da han mærker Peters blik på sig. Peter lader sine øjne glide fra Matthæus og hen til Judas, som har været underligt tavs de sidste par dage efter den episode med kvinden og olien. Nå, han bliver nok god igen. Det plejer han.

”Der er noget, jeg gerne vil sige til jer.” Jesus’ klare stemme får de andres til at forstumme. 12 hoveder drejer sig opmærksomt mod ham. Jesus taler langsomt: ”Der er en af jer, der vil forråde mig”.

Han siger det helt roligt, men hans ord er så skarpe, at de skiller gruppen ad. Matthæus bliver tilsyneladende aldrig færdig med at pille ved den bordkant, men Judas, hvis kæber arbejder spændt under de urolige øjne, møder Peters blik tværs over bordet. Peter trækker sit til sig.

Tror Judas, det er ham? At det er Peter, der er forræderen? Rødmen skyller op i Peters kinder. Hvordan kan Judas tro, det er ham, der vil forråde deres ven? Det er jo netop ham, Peter, som Jesus har sagt, at hans kirke skal bygges på. Peters tro har måske ikke altid været klippefast. Det er som om, man kan forstå alt og se det hele klart for sig, når Jesus er i nærheden, men når Jesus ikke er der, bliver det sværere at tro på alt det, han har sagt. Men Peter vil gøre alt for Jesus. Han famler efter sværdet ved sin side. Jo, det er der endnu.

Matthæus holder hovedet sænket, da han mærker Peters blik på sig, men holder i smug øje med vennen. Den frygt, som han længe har undertrykt kryber op ad Matthæus’ nakke som en koldsved, da han ser Peter gribe ned efter sit sværd: Hvad ved Peter? Kommer de nu efter ham?

Matthæus har godt vidst, det var et spørgsmål om tid, før de andre fik nok af at være sammen med en landsforræder som ham selv, en sølle tolder, som har fået lov til at følge med, og endda sidde til bords med dem alle sammen: Lovoverholdende jøder, pligttopfyldende arbejdere og frihedskæmpere. Og hvad er han? Matthæus er et udskud. En, der for en ekstra skilling har arbejdet for besættelsesmagten og klemte penge ud af sit eget folk.

Måske havde det været bedre, om han aldrig var fulgt med den dag, da Jesus så på ham med sit direkte blik. Ikke fordømmende som de blikke han ellers mødte. Ikke vredt. Jesus bare så på ham. Ligesom genkendte ham. Og bad ham forlade toldboden og følge med. Så hvordan skulle han kunne have ladet være? Og nu sidder han så her, blandt dem, som har taget ham til sig, men som han jo godt ved er mere værd end ham. Endelig vil de holde ham til regnskab for alt det, han har gjort, endelig ville de kræve, at retfærdigheden sker fyldest. Én gang forræder, altid forræder.

Judas ser hen mod døren. Der er ikke langt, ti hurtige skridt hen over gulvet, og han er ude. Men rejser han sig nu, så vil alle vide, at det er ham, der er forræderen.

Hvis det ikke var for den dumme kvinde, var det aldrig sket! Hvorfor skulle hun også lige komme og skille ham fra hans venner? Ingen tog ham i forsvar, efter Jesus havde sat ham på plads den aften. Pludselig opførte de andre sig, som om de hele tiden havde syntes, at det da var helt fint at hælde dyr olie ud på den måde. De så på Judas, som om han var et umenneske. Som om de kunne se, hvem han i virkeligheden var, og han kunne ikke holde ud at være der et øjeblik længere, så han flygtede. Først havde han bare været ked af det, men for hvert skridt han tog væk fra dem, var han blevet mere og mere vred. Hvad troede de egentlig om ham? Efter al den tid, de havde været venner, så skulle der ikke mere til for, at de afviste ham. Og hvad vidste de om penge? Og hvad vidste de om, hvilke klemmer man kunne komme i? Ingenting. Men så kunne det hele også være ligemeget. Man kunne forsøge og forsøge, men hvis man alligevel blev afvist, ja, så kunne man lige så godt være det umenneske, som folk alligevel gik rundt og troede, man var. Det var overraskende nemt, da han først havde taget beslutningen. Det var nemt at finde ypperstepræsterne, som intet hellere ville end at slippe nogle penge, hvis bare de kunne få fat i Jesus. Og det var nemt at finde en anledning til at føre dem hen til ham. I aften skal det være. Det er Judas, der er forræderen. Pludselig lyder Peters hæse stemme: ”Herre. Det er vel ikke mig, der vil forråde dig?” Judas ser op. Nu løfter også Matthæus blikket: ”Eller mig, Herre, er det mig?” Judas åbner nu til sin egen overraskelse også munden: ”Er det mig, Herre?”

Jesus ser fra den ene til den anden, indtil hans øjne lander på Judas og holder hans blik fast i sit klare. Det blik, der dengang fik Judas til at forlade det, han kendte for at følge ham.

”Du sagde det selv,” siger han så.

Et chok bølger gennem forsamlingen. Så lyder et råb, og Peter farer op, så bordet skurrer et stykke henover gulvet. Men Jesus holder hænderne i vejret og byder dem med et blik at sætte sig igen.

Så taler han til dem.

Han deler brødet rundt. ”Spis det, for det er min krop,” siger han. Han lader bægeret, som de alle drikker af, gå rundt. ”Drik alle sammen af det,” siger han. ”Det er mit blod. Jeg skal slås ihjel for mange menneskers skyld, og med mit blod grundlægges et nyt forhold mellem Gud og mennesker, hvor alle kan få tilgivelse for det, de har gjort forkert”.

Judas føler noget løsne sig indeni sig. Det, Jesus siger, er til alle, men også til hver enkelt af dem. Sådan føles det.

--

Af Sophie-Lønne Reil Hundebøll